Dilluns 18 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 14,13-21): En aquell temps, quan Jesús va rebre la notícia de la mort de Joan Baptista, es retirà des d'allí en una barca a un lloc desert tot sol. I quan ho van sentir les multituds, el seguiren a peu des de les ciutats. I quan sortia, veié una gran multitud, i se'n compadí i curà els seus malalts. Arribat el vespre, se li acostaren els deixebles, dient: «El lloc és desert i l'hora passada. Acomiada la gent perquè vagin als pobles i es comprin menjar». Però Jesús els digué: «No tenen necessitat d'anar-hi; doneu-los vosaltres de menjar». Ells li diuen: «No tenim aquí més que cinc pans i dos peixos». Ell diu: «Porteu-me'ls aquí». I havent ordenat que les multituds s'asseguessin damunt l'herba, prenent els cinc pans i els dos peixos, mirant cap al cel, digué la benedicció, i, partint-los, donà els pans als deixebles, i els deixebles a les multituds. I en menjaren tots, i quedaren saciats, i recolliren les sobres dels bocins: dotze coves plens. El nombre dels que menjaren fou de gairebé cinc mil homes, sense comptar les dones i els nens.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Mirant cap al cel...»

Mn. Xavier ROMERO i Galdeano
(Cervera, Lleida, Espanya)

Avui, l'Evangeli toca les nostres "butxaques mentals"... Per això, com en temps de Jesús, poden sortir les veus dels prudents per a sospesar si val la pena tal afer. Els deixebles, en veure que es feia tard i que no sabien com atendre aquella gentada aplegada entorn de Jesús, troben una sortida airosa: «Perquè vagin als pobles i es comprin menjar (Mt 14,15). Poc s'esperaven que el seu Mestre i Senyor els trenqués aquest raonament tan prudent dient-los: «Doneu-los vosaltres de menjar» (Mt 14,16).

Una dita popular diu: «Qui deixa Déu fora dels seus comptes, no sap comptar». I és cert, els deixebles —nosaltres tampoc— no sabem comptar, perquè oblidem sovint el sumand de major importància: Déu mateix entre nosaltres.

Els deixebles van fer bé els comptes; van comptar amb exactitud el nombre de pans i de peixos, però en dividir-los mentalment entre tanta gent, els sortia quasi bé un zero periòdic; per això optaran pel

realisme prudent: «No tenim aquí més que cinc pans i dos peixos» (Mt 14,17). No se n'adonen que tenen a Jesús —vertader Déu i vertader home— entre ells!

Tot parafrasejant sant Josepmaria Escrivà, no ens aniria malament recordar aquí que: «En les empreses d'apostolat és cosa bona —és una obligació— que facis cabal dels teus mitjans terrenals (2+2=4), però no oblidis, mai!, que et cal comptar, per sort, amb un altre sumand: Déu +2 +2...». L'optimisme cristià no es fonamenta en l'absència de dificultats, de resistències i d'errors personals, sinó en Déu que ens diu: «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

Seria bo que tu i jo, davant les dificultats, abans de donar una sentència de mort a l'audàcia i optimisme de l'esperit cristià, comptem amb Déu. Tan de bo poguéssim dir com sant Francesc aquella genial pregària: «Allí on hi hagi odi que jo hi posi amor»; és a dir, allí on no em surtin els comptes, que compti amb Déu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «És possible que no ens trobem en situació de donar molt, però sempre podem donar l'alegria que brolla d'un cor que estima Déu» (Santa Teresa de Calcuta)

- «Aquests pocs pans i peixos, compartits i beneïts per Déu, van ser suficients per a tothom. I atenció! No és màgia, és un "signe": un signe que convida a tenir fe en Déu, Pare provident» (Francesc)

- «La santa comunió en el Cos i la Sang del Crist fa créixer la unió del combregant amb el Senyor, li perdona els pecats venials i el preserva dels pecats greus. Ja que els vincles de caritat entre el combregant i el Crist resulten enfortits, la recepció d'aquest sagrament reforça la unitat de l'Església, Cos místic del Crist» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.416)